

LLOYD C. DOUGLAS

Cămașa lui Cristos

Traducere de Teofil Stanciu

O lucrare clasică despre un om
aflat în căutarea credinței și adevărului

Retipărire

 CASACĂRTII

Oradea, 2017

împrevizibil, mult prea minunat, prea misterios și imposibil de încadrat, mult mai mareș decât viața însăși, ca să-L putem fixa perfect într-o anumită matrice interpretativă.

Dacă ar fi scris în zilele noastre, Douglas ar fi dat mult mai multă atenție mărturiei pe care a depus-o Isus despre Tatăl – năucitorul, pe jumătate nebun (după standarde umane), a Cărui dragoste face toate lucrurile posibile. O asemenea subliniere n-ar face decât să sporească impactul depozitiei lui Douglas. El a știut, ori a intuit, că taina lui Isus rezidă în surpriză și mirare, în misterul necuprins și pasionant care nu poate fi niciodată pe deplin elucidat sau înțeles în categoriile cognitive, asertiunile teologice și filosofice omenești, oricât de utile și necesare ar fi acestea. Tocmai acesta e motivul pentru care, printr-o lovitură de maestru al tehnicii narrative, autorul îl ține pe Isus în afara intrigii, de unde El îi uimește, unul după altul, pe Demetrius, pe Marcellus, apoi pe Diana.

Și de unde, dacă-i lăsăm măcar o portiță, ne va surprinde iarăși și pe noi, din paginile acestei cărți.

Având doar cincisprezece ani și fiind prea preocupată să crească, perioadele în care Lucia stătea să chibzuiască erau rare și scurte; în această dimineață însă se simțea copleșită de răspunderi.

Cu o seară înainte, mama ei – care arareori îi vorbea despre lucruri mai ieșite din comun decât despre însemnatatea mâinilor curate și a sufletului nepătat – îi vorbise între patru ochi despre posibilele urmări ale cuvântărilor îndrăznețe ținute ieri de către tatăl ei, în Senat; iar Lucia, măgulită de această doavadă de incredere, răspunsese cu toată hotărârea că prințul Gaius nu avea puterea să ia vreo măsură.

Dar după ce se băgă în pat, Lucia începu să se frământe. Gaius putea foarte bine să nu ia în seamă judecările aspre ale tatălui ei împotriva risipei și nepriceperii ce caracterizau guvernul său, dacă n-ar fi avut deja pricini mai vechi de nemulțumire din partea familiei Gallio. Există însă o nemulțumire pe care nimeni altcineva n-o mai știa decât ea... și Diana. Acum trebuiau să fie cu toții foarte vigilienți, altfel puteau să aibă parte de mari neplăceri.

Fu trezită devreme de cântul păsărelelor. Încă nu se obișnuise cu ciripițul lor zglobiu, pentru că se întorsese să mai devreme decât le era năratul. Anul acesta primăvara sosise și se înstăpânișe înainte de sfârșitul lunii februarie. Când se trezi, Lucia își dădu seama că frământarea din ajun nu o părăsise. Stăruia încă, precum o durere de dinți.

Se îmbrăcă fără zgomot, ca să n-o trezească pe Tertia, care dormea sforăind în alcov – și care avea să se sperie când se va trezi și va vedea

patul stăpânei gol –, și își încheie sandalele, după care porni pășind pe splendidul mozaic înflorat care se întindea de la iatacul ei, către odaia de zi și corridor. Coborî scara impunătoare care dădea în atrium și se opri în peristil, cu mâna streașină la ochi, să n-o orbească soarele.

De un an și mai bine, Lucia își dădea seama că creștea în statură și că se prefăcea cu repeziciune într-o femeie adevărată; însă aici, în galeria pavată cu mozaic se simțea mereu neînsemnată. Întreaga alcătuire a acestui peristil imens o făcea să se simtă măruntă: coloanele de marmură care susțineau porticele, falnicele statui care stăteau demne și tăcute pe pajiștea îngrijită, argintul artezienelor care țășneau în înălțimi. Lucia știa că, oricât ar fi crescut, aici se va simți mereu ca un copil.

N-avea cum să se simtă mai matură nici când, pășind de-a lungul dalelor multicolore, dădu cu ochii de Servius, a cărui față arăta la fel de arsă de soare și zbârcită ca pe vremea când Lucia era doar o copilă. Fluturând din degete și zâmbind ca răspuns la salutul serios al bătrânului – care-și duse vârful sulișei la fruntea încruntată –, fata se îndreptă către pergola acoperită de vie, din celălalt capăt al curții dreptunghiulare.

Acolo, cu brațele încrucișate pe balustrada de marmură ce dădea spre grădinile terasate, spre copaci și spre bazinele pardosite cu piatră și de unde priveliștea asupra orașului și râului îți tăia răsuflarea, Lucia se străduia să hotărască dacă să i se destăinuie lui Marcellus. L-ar înfuria la culme, desigur, iar dacă fratele ei ar încerca să ia vreo măsură, n-ar izbuti decât să înrăutătească situația; însă trebuia să afle cineva din familie în ce fel îi privea Gaius, înainte să se ivească și alte primejdii. Lucia se gândea că e aproape cu neputință să vorbească între patru ochi cu fratele ei înainte de nămiezi; Marcellus fusese la banchetul tribunilor militari – unde, pesemne, stătuse toată noaptea – și n-avea să se trezească înainte de prânz. Cu toate acestea, ea trebuia să aleagă îndată ce să facă. Acum îi părea rău că nu-i spusese lui Marcellus încă de vara trecută.

Zgomotul târșăit de sandale o făcu să se întoarcă. Decimus, căpetenia slujitorilor, venea spre ea însoțit de gemenele din Macedonia, care țineau pe palme talere de argint.

– Dorește stăpâna să îi fie servit micul-dejun aici? întrebă Decimus cu o plecăciune adâncă.

– De ce nu? răspunse Lucia distrată.

Decimus se răsti la cele două gemene, iar fetele se zoriră să întindă masa, în vreme ce Lucia le admira mișcările grațioase cu zâmbetul pe buze și cu aceeași curiozitate cu care ar fi privit zbenguiala a doi cățeluși. Erau făpturi drăguțe, ceva mai în vîrstă decât ea, dar mai scunde, sprintene și mlădioase și semănau una cu alta ca două picături de apă. Era pentru prima dată când Lucia le vedea la lucru, fiindcă fuseseră cumpărate abia de o săptămână. Se pare că Decimus, care le instruise, socotise că erau gata să-și ia în primire îndatoririle. Avea să fie interesant de văzut cum se descurcau, pentru că tatăl ei zicea că fuseseră crescute într-o casă de oameni cu stare și era, probabil, întâia oară când trebuiau să servească la masă. Fără să arunce vreo privire nedumerită spre Tânără care le privea, își vedea de treabă tăcute și sărguincioase. Amândouă erau foarte pale, băgă de seamă Lucia, pesemne că de la galerele în care fuseseră aduse.

Una dintre slăbiciunile tatălui său și totodată cea mai neobișnuită pasiune era să aibă sclavi de mare preț. Familia Gallio nu avea foarte mulți robi, deoarece tatăl Luciei considera că ar fi o fală josnică, periculoasă și peste măsură de costisitoare să te încoroni de sclavi care nu fac decât să mănânce, să umble îmbuflați și să uneltească. Își alegea sclavii cu aceeași grijă cu care își cumpăra o statuie frumoasă sau orice alt obiect de artă. Nu se ducea la târgurile publice. Când revineau legiunile de la campanii militare din țări civilizate, comandanții dădeau de știre cunoșcuților lor că aveau un număr mic de robi de viață nobilă. Tatăl ei cobora, cu o zi înainte să fie scoși la vânzare, și îi cerceta cu de-amănuntul, se interesa de trecutul lor, îi lăua la întrebări, iar dacă se întâmpla să afle vreunul pe care dorea să-l ia acasă, oferea un preț. Nu spunea niciodată celor din familie cât a dat pe sclavi, dar părerea tuturor era că nu se zgârcea deloc atunci când târguia asemenea marfă.

Majoritatea cunoștințelor lor erau permanent nemulțumite de sclavi, cumpărând și vânzând, schimbându-i continuu. Cât despre tatăl ei, foarte rar se descotorosea de câte unul, iar când totuși se întâmpla, era din pricina faptului că vreunul dintre sclavi îl maltratașe pe altul mai mic în rang. În urmă cu un an, pierduseră astfel o bucătăreasă nemaipomenită. Minna era nestăpânită și crudă cu ajutoarele de la bucătărie, ocărând și lovind pe cine-i venea la mână.

În câteva rânduri, fusese prevenită că nu se purta bine. Apoi, într-o bună zi, Minna o pălmui pe Tertia. Lucia se întrebă deodată pe unde și-o fi ducând Minna traiul. Ce gustoase erau tartinele ei cu miere...

Trebuia să recunoască: tatăl ei se pricepea să judece oamenii. Desigur, sclavii nu erau chiar oameni, dar unii semănau tare mult cu oamenii. Ca Demetrius, de pildă, care tocmai trecea printre coloane cu pași mari și egali. Tatăl Luciei îl cumpărase pe Demetrius cu sase ani în urmă și i-l dăruise lui Marcellus cu prilejul celei de-a șaptesprezecea aniversări. Ce zi minunată fusese atunci, când toți cunoscuții lor se adunaseră în forum ca să-l vadă pe Marcellus – proaspăt ras pentru prima oară în viață lui – pășind în față să-și primească toga albă. Luaseră cuvântul Cornelius Capito și tatăl lor, apoi îi puseseră toga pe umeri. Lucia fusese atât de mândră și de fericită, încât inima îi zvâcnea nebunește și i se pusese un nod în gât, cu toate că ea de-abia împlinise nouă ani și nu prea înțelegea rostul celor petrecute, dar pricepea totuși că Marcellus trebuia să se poarte de acum înainte ca un bărbat – însă el mai uita asta când nu era Demetrius prin preajmă.

Lucia își țuguie buzele pline și zâmbi gândindu-se la legătura care se stabilise între cei doi: Demetrius era cu doi ani mai mare decât Marcellus, mereu încruntat și cuviincios, îndeplinindu-și îndatoririle fără o clipă de răgaz; Marcellus era tanăr și demn, însă uita uneori că e stăpân și începea, în chip neașteptat, să se poarte ca un prieten apropiat cu sclavul. Lucia era încântată să-i privească în astfel de momente, fiindcă îi stârneau hazul. Fărăndoială că și legătura dintre ea și Tertia era cam la fel, însă ei i se părea cu totul altceva.

Demetrius era din Corint, unde tatăl lui – un proprietar de corăbii bogat – își arătase prea fățis împotrivirea față de stăpânire. Lucrurile se petrecură pe neașteptate în familia lui Demetrius. Tatăl lui fu pedepsit cu moartea, cei doi frați mai mari fuseseră dați noului legat din Ahaia, mama lui își luă viață, iar Demetrius – înalt, chipeș și bine făcut – fu adus la Roma, strășnic păzit, pentru că nu era numai foarte prețios, ci și foarte primejdios.

Lucia își aducea aminte cum, cu o săptămână înainte de aniversarea lui Marcellus, îl auzise pe tatăl ei spunându-i mamei că abia de o oră cumpărase un sclav corintian. Fusese adânc impresionată, dar și speriată puțin.

– O vreme va trebui îngrijit cu mare atenție, zicea tata. S-au purtat rău cu el înainte. Cel care mi l-a vândut mi-a zis că ar fi mai bine să dorm cu jungherul sub pernă până ce se mai liniștește corintianul. Se pare că pe unul dintre temnicii l-a bătut crunt. De obicei, în astfel de împrejurări, l-ar fi potolit cât ai zice pește, dar aveau poruncă să-l aducă nevătămat la Roma. Au fost de-a dreptul ușurați să se vadă scăpați de el.

– Dar nu e primejdios? întrebă mama ei tulburată. Gândește-te ce ar putea să-i facă fiului nostru.

– Astă îl privește numai pe Marcellus, răspunsese el. Va trebui să câștige devotamentul acestui Tânăr. Iar eu cred că fiul nostru e în stare. Demetrius n-are nevoie de altceva decât să știe că va fi tratat așa cum se cuvine. Nu se așteaptă să fie răsfățat. E doar un sclav, conștient și nemulțumit de starea lui, însă va răspunde cu bună-voință la disciplina omenoasă.

Apoi tatăl ei continuă spunând că după ce a plătit și a semnat documentele, l-a eliberat pe Demetrius din temniță, iar când a ajuns în piață, i-a dezlegat lanțurile cu mare grija, căci încheieturile îi erau julite și însângerate.

– Apoi am pornit înaintea lui, continuase bărbatul, fără să mă mai uit în urmă să văd dacă se ține după mine. Mă dusese Aulus cu carul și mă aștepta la o aruncătură de băt de Poarta Appia. Plănuiam să-l iau și pe corintian cu mine, dar, în vreme ce mă apropiam de car, mi-am zis că mai bine îi spun cum să ajungă singur la vila noastră, pe jos.

– Singur, se minunase soția lui. Nu crezi că ai fost cam nesabuit?

– Ba da, răspunsese tatăl Luciei, dar nici pe departe atât de nesabuit pe căt ar fi fost să-l aduc înlănțuit până aici. Acum e liber să fugă. Am vrut să-l pun să aleagă dacă vrea să trăiască în casa noastră sau dacă îi surâde mai mult o altă soartă. Am văzut că dovada mea de încredere l-a luat prin surprindere și i-a mai însemnat puțin față. Mi-a zis – într-o greacă foarte îngrijită, fiindcă e cu educație aleasă: „Să ce am de făcut, sire, odată ce ajung la vila dumneavoastră?” I-am spus să întrebe de Marcipor, care îl va îndruma. A încuvîntat din cap și a rămas frământând în mâini lanțurile ruginate pe care i le dezlegasem de la încheieturi. „Aruncă-le”, i-am spus. Apoi am urcat în car și am pornit spre casă.

— Mă întreb dacă-l vei mai vedea vreodată, răspunse mama, iar în loc de răspuns, Marcipor se înfățișă în cadrul ușii.

— Stăpâne, a sosit un Tânăr corintian, zise Marcipor. Zice că este de-al nostru.

— E adevarat, răspunse Gallio, încântat de asemenea veste. L-am cumpărat azi-dimineață. O să-l pun în slujba fiului meu, deși Marcellus nu trebuie să afle nimic deocamdată. Hrănește-l cum se cuvine, trimite-l să facă o baie și să-i străie curate. A stat multă vreme în temnițat.

— Grecul a și făcut baie, stăpâne, răspunse Marcipor.

— Foarte bine, încuvîntase tata. Ai fost foarte grijilu.

— Nici n-am apucat să mă gândesc la asta. Tocmai coboram în grădină, ca să văd cum merge plantarea butașilor de trandafiri, când se înfățișă grecul. În vreme ce îmi spunea cum îl cheamă și că e de-al nostru, a zărit bazinul cu apă...

— Vrei să spui că a îndrăznit să intre în bazinul nostru? se burzuluse mama Luciei.

— Să-mi fie cu iertare, răspunse Marcipor. S-a petrecut atât de repede, încât n-am apucat să-l împiedic. Grecul s-a repezit într-un suflet, azvârlindu-și hainele pe jos, și s-a aruncat în apă. Îmi cer iertare pentru această neplăcere. Bazinul va fi golit îndată și curățat cu cea mai mare grijă.

— Foarte bine, Marcipor, ii spuse tata. Dar să nu-l dojenești, ci doar să-l înveți să nu mai repete isprava asta. După ce Marcipor ieși din încăpere, bărbatul începu să râdă.

— Tânărul tău ar fi trebuit să știe că aşa ceva nu se cuvine, zise mama.

— Fără îndoială că știa, răspunse el. Dar nu pot să-l condamn. Când a văzut atâta apă – la cât se simțea de murdar – probabil că și-a pierdut pentru o clipă uzul rațiunii.

Un lucru e sigur, cugeta Lucia în sinea ei, Marcipor nu fusese prea aspru cu sărmantul Demetrius, deoarece, din acea zi, s-a purtat cu el precum cu propriul copil. Într-adevăr, legătura dintre ei era atât de strânsă, încât sclavii care au venit după aceea aveau adesea impresia că Marcipor și Demetrius ar fi fost neamuri.

Demetrius tocmai ieși din casă și porni pe aleea pavată către pergola. Lucia se întrebă ce pricină îl aducea la ea. Se înfățișă dinaintea ei și așteptă un semn că poate să deschidă gura.

— Spune, Demetrius, rosti ea tărgănat.

— Tribunul, începu el demn, transmite surorii sale toate urările de sănătate și fericire și ii cere îngăduință să ia micul-dejun alături de ea.

Lucia se lumină pentru o clipă, apoi, cu o mină serioasă, ii răspunse:

— Înștiințează-ți stăpânul că sora lui e încântată și mai spune-i, adăugă ea pe un ton mai prietenos, că micul-dejun va fi servit aici, în pergola.

După ce Demetrius se retrase cu o plecăciune adâncă, Lucia i-o luă înainte pe aleea pavată. Sclavul păsea în urma ei la o distanță cuviincioasă. Când ajunseră destul de departe încât să nu fie auziți, se opri și se întoarse spre el.

— Cum se face că s-a trezit așa devreme? întrebă ea pe un ton răspicat, nici aspru, nici blajin. N-a mai mers la banchet?

— Tribunul a luat parte la banchet, răspunse Demetrius respectuos. Poate că aceasta e pricina pentru care este nerăbdător să vă vorbească.

— Să nu-mi spui că a intrat în vreo încurcătură, Demetrius, ii zise fata încercând să îl iscodească cu privirea, dar sclavul era ca o carte închisă.

— Dacă s-a întâmplat una ca asta, răspunse el precaut, atunci socot că tribunul nu ar avea nevoie de o mâna de ajutor din partea sclavului său ca să vă dea de știre. Îmi îngăduiți să mă retrag?

— Cu siguranță că ai fost și tu de față, stăruí Lucia. Iar când Demetrius încuvîntă, îl întrebă: Era și prințul Gaius la banchet?

Demetrius încuvîntă din nou, iar Lucia continuă încurcată:

— Ai... era... ai avut prilejul să bagi de seamă dacă prințul era binedispus?

— Peste măsură, răspunse Demetrius, până când s-a retras să se culce.

— Era beat? întrebă Lucia strâmbând din nas.

— Se prea poate, răspunse Demetrius îngândurat, dar nu se cade să-mi dau eu cu părerea.

— Dar cu fratele meu, a fost... prietenos? stăruí Lucia.

— Nu mai mult decât de obicei. Demetrius se mută de pe un picior pe altul și aruncă o privire spre casă.

Lucia ofță înciușătă, scutură din cap și se îmbufnă.

— Uneori poți fi tare ursuz, Demetrius.

— Știu, încuviașă el măhnit. Îmi îngăduiți să plec? Stăpânul...

— Sigur că da, se repezi Lucia. Și-ai face bine să te grăbești! Se întoarse și porni cu pași mărunți înapoi către pergola. Fără îndoială că se întâmplase ceva seara trecută, altfel Demetrius n-ar fi fost atât de neîndupăcat.

Decimus se feri din calea ei, simțind că Tânăra lui stăpână era nemulțumită. Gemenele, care tocmai terminaseră de întins masa, stăteau acum una lângă alta așteptând alte porunci. Lucia se îndreptă către ele.

— Cum vă cheamă? întrebă ea, tonul vocii ei trădând încă supărare.

— Pe mine mă cheamă Elena, răspunse una dintre ele emoționată, iar pe sora mea Nesta.

— Dar ea nu știe să vorbească?

— Vă rog... e speriată.

Când Lucia se apropie de ele, își plecară ochii neliniștite, dar nu se clintiră. Apucându-le bland de bărbie, le ridică fețele și, cu un surâs abia mijit pe buze, le spuse:

— Nu vă fie teamă. Nu mușc.

Apoi, începu să se joace cu o buclă ce scăpase de sub scufia Elenei, de parcă ar fi măngâiat o păpușă. Se întoarse spre Nesta, îi desfăcu brâul și i-l înnodă la loc cu cea mai mare grijă. Gemenele erau aproape să izbucnească în lacrimi. Nesta își opri cu dosul mâinii o lacrimă.

— Ei, ei, o liniști Lucia, nu plâng. Aici nimeni n-are să-ți facă vreun rău. În aceeași clipă, lăsa la o parte glasul bland și se semeti înaintea lor: Acum aparțineți senatorului Marcus Lucan Gallio! V-a cumpărat cu bani grei... pentru că sunteți fete de valoare, aşa că nimeni nu se va purta urât cu voi... Decimus, rosti ea peste umăr, îngrijește-te ca aceste două fete drăguțe să primească tunici noi: albe și cu panglici de mărgean.

Le luă mâinile și le cercetă pe rând cu mare atenție:

— Sunt curate, băgă ea de seamă, și foarte frumoase. Prea bine. Se întoarse spre Decimus și-i zise: Poți să te retragi. Ia-le și pe gemene.

Ele vor aduce mâncarea. Voi lua micul-dejun aici, împreună cu fratele meu. De tine nu mai am nevoie.

Decimus nu prea fusese niciodată pe placul Luciei, iar asta nu din vreo pricină anume, căci era un sclav fără cusur; ba era chiar peste măsură de respectuos, însă într-un fel rece, vecin cu acreala. Lucia observase că era mai confortabil să ai în preajmă sclavi barbari decât romani. Decimus se născuse în Roma și era în casa lor de când se știa Lucia. Avea o slujbă cu răspundere: făcea toate cumpărăturile pentru hrana de zi cu zi, se tocmea cu negustorii, mergea la piață, se știa cu oamenii din caravanele care aduceau mirodenii și alte mărfuri rare de peste mari și țări; era un bărbat foarte priceput, care își vedea de treabă, nu-i plăcea vorbăria și se purta demn. Dar rămăsese un străin pentru ea.

N-ar fi putut să simtă față de Decimus aceeași simpatie ca pentru bătrânlul Marcipor, care era mereu bland, binevoitor și devotat. Marcipor se ocupa de atâtă vreme de afacerile familiei, încât probabil că știa mai multe despre posesiunile lor decât însuși tatăl ei.

Când Lucia îl slobozi, Decimus făcu o plecăciune adâncă și porni spre casă, iar după mersul țeapăn se vedea că nu-i fusese pe plac această întâmplare ce nesocotea disciplina în care credea și pe care o impunea cu toată hotărârea. Cele două macedonence porniră în goană, zâmbind încântate, fără să aștepte să primească voie de la stăpână. Lucia le opri din drum cu glas poruncitor.

— Veniți înapoi! le porunci cu asprime. Fetele se supuseră și se înfațisără înaintea ei deznađăjduite și însăpmântate. Băgați de seamă, le dăscăli ea. Nu se cade să zburdați când sunteți la datorie. Lui Decimus nu-i place una ca asta.

O priviră sfioase pe sub sprâncene, iar pe buzele Luciei se ivi un zâmbet binevoitor, care le lumină iarăși privirea.

— Acum puteți pleca, le spuse cu un glas ce devenise iarăși poruncitor.

Tolănită pe banca de marmură din fața mesei, privea la gemenele care mergeau drepte ca două lumânări, cu cățiva pași în urma lui Decimus, clătinând capetele într-o parte și într-alta de fiecare dată când călcau, imitându-l parcă pe căpeteria sclavilor. Lucia chicoti.

— Ștrengărițele, murmură ea. Pentru asemenea purtare ar merita bătute.

Apoi redeveni dintr-o dată serioasă și își privi încruntată vârful sandalelor. Marcellus avea să sosească dintr-o clipă într-alta. Oare cât era de nimerit să-i spună preaiubitului ei frate despre împjurarea neplăcută prin care trecuse din pricina lui Gaius? Sau era mai bine să nu-i spună nimic? Mai întâi însă trebuia, firește, să descopere ce nenorocire se petrecuse noaptea trecută la banchetul tribunilor.

— Bună dimineața, copilă dragă! Marcellus îi dădu bland capul pe spate și o sărută zgomotos între sprâncene, ciufulindu-i părul, în vreme ce Bambo, ciobănescul său negru, îi amușina mâinile și dădea din coadă bucuros.

— Jos! Amândoi! porunci Lucia. Ești neobișnuit de voios în dimineața asta, tribun Marcellus Lucan Gallio. Credeam că ai fost aseară la o petrecere.

— Ah, surioară, și încă ce petrecere! Marcellus își duse grijuliu mână la tâmpale și își pipăi cu degetele capul frumos cu păr negru și creț, tuns scurt, apoi se schimonosi de durere. Ai toate motivele să te bucuri că nu ești – și nici nu vei putea fi vreodată – tribun. A fost o noapte lungă și zbuciumată.

— Judecând după ochii tăi umflați, cred că a fost o noapte umedă, oricum. Povestește-mi... atât cât îți mai aduci aminte. Lucia îl alunga cu piciorul pe Bambo de pe banca de marmură și-i făcu loc fratelui ei să se aşeze cât mai comod. El încercă să râdă silit, amintindu-și de noaptea trecută.

— Mă tem că mi-am făcut de rușine familia. Numai preabunii zei ar putea să ce-o să mai urmeze. Alteța Sa era prea departe și nu avea cum să audă, dar sunt sigur că până la sfârșitul zilei se va găsi cineva să-i spună.

Lucia se aplecă spre el îngrijorată, îi puse mâna pe genunchi și îi cercetă ochii tulburi.

— Vorbești despre Gaius? șopti ea înfiorată de spaimă. Ce s-a întâmplat, Marcellus?

— E vorba de o poezie, murmură el, o odă; o odă foarte lungă, plăcătoare și nebănuite de nerădă, scrisă tocmai pentru acest prilej

de către senatorul Tuscus, care a ajuns deja la acea înțelepciune a senectuții ce amestecă de-a valma timpul cu veșnicia...

— Ai zice că nici tu nu ești prea departe, îi luă Lucia vorba din gură. N-ai vrea să te grăbești puțin?

— Nu mă zori, Tânără nerăbdătoare ce ești, suspină Marcellus. Sunt tare firav azi. După cum spuneam, această odă nesfârșită, debitată de către bătrânul Tuscus pentru a-și atrage simpatii, a fost citită de către Antonius, fiul său, care cersește la rândul său bunăvoința princiară. O laudă cu totul desănțată, în onoarea măritului nostru Print.

— Cred că el se va fi simțit măgulit, își dădu Lucia cu părerea, iar ceilalți cred că l-au aplaudat. Mai ales tu și Tullus.

— Tocmai ajungeam și la partea asta, adăugă Marcellus coborând glasul. Ceasuri întregi s-au tot servit mâncăruri gustoase și băuturi fără număr; am ascultat instrumente cu coarde și coruri de greci – au cântat binișor –, a fost chiar și un circar... cam nepriceput; plus câteva cuvântări slabe, foarte lungi și dezlănate, apoi, mi se pare că au intrat în scenă și niște luptători. Era deja târziu în noapte. Cu mult înainte să se ridice Antonius, pe oricine ai fi întrebat, toți n-am fi vrut altceva decât să ne întindem fiecare pe patul lui și să dormim. Curtenitorul Tullus, de sănătatea căruia te preocupi cu atâta bunăvoință, stătea vizavi de mine, de cealaltă parte a mesei și dormea ca un prunc.

— Apoi vi s-a citit oda, îl zorea Lucia nerăbdătoare.

— Da... apoi veni oda. Și pe măsură ce Antonius zumzăia și nu mai isprăvea... mi se părea că e din ce în ce mai departe; trăsăturile i se ștergeau și nu se mai deslușeau, iar bombăneala lui monotonă deveni din ce în ce mai stinsă, ochii mă usturau și pleoapele erau tot mai grele...

— Marcellus, pe toți zeii cei nemuritori, continuă odată! strigă Lucia.

— Potolește-te, copilă nerăbdătoare ce ești. Azi nu sunt atât de sprinten la minte. Sunt încredințat că, de acum înainte, toată viața voi fi plăcătoare. Mă tem că oda aceea m-a vătămat pentru totdeauna. Ei bine, după ce a bătut câmpii în lung și-n lat o veșnicie, m-am trezit deodată, m-am recules și m-am uitat spre distinții mei tovarăși. Deja adormiseră aproape toți în pace, mai puțin unii care sădeau la masa